

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 4. julija 2017*

„Sedmi okvirni program za raziskave, tehnološki razvoj in predstavitvene dejavnosti (2007–2013) — Sporazumi o nepovratnih sredstvih za projekte PlayMancer, Mobiserv in PowerUp — Člen 299 PDEU — Odločba, ki je izvršilni naslov — Ničnostna tožba — Izpodbojni akt — Dopustnost — Sorazmernost — Dolžnost skrbnega ravnanja — Obveznost obrazložitve“

V zadevi T-234/15,

Systema Teknolotzis AE – Efarmogon Ilektronikis kai Pliroforikis s sedežem v Atenah (Grčija), ki jo zastopa E. Georgilas, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopata J. Estrada de Solà in L. Di Paolo, agenta, skupaj z E. Politisom, odvetnikom,

tožena stranka,

zaradi predloga na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti Sklepa Komisije C(2015) 1677 final z dne 10. marca 2015, ki je izvršilni naslov za izvršbo pri tožeči stranki glede zneska 716.334,05 EUR z obrestmi,

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi S. Frimodt Nielsen, predsednik, V. Kreuschitz (poročevalec), sodnik, in N. Póltorak, sodnica,

sodni tajnik: E. Coulon,

izreka naslednjo

Sodbo¹

[...]

Pravo

[...]

* Jezik postopka: grščina.

1 — Navedene so le točke te sodbe, za katere Splošno sodišče meni, da je njihova objava koristna.

Dopustnost

Uvod

[...]

- 80 Pred preizkusom ugovora nedopustnosti, ki ga je podala Komisija, je treba spomniti, da so na podlagi člena 299 PDEU akti Komisije, ki nalagajo denarno obveznost osebam, ki niso države, izvršilni naslov. Izvršbo urejajo pravila civilnega postopka, ki veljajo v državi, na ozemlju katere se opravi izvršba. Nacionalni organ, ki ga za to določi vlada vsake od držav članic ter o tem obvesti Komisijo in Sodišče Evropske unije, priloži odločbi potrdilo o njeni izvršljivosti, pri čemer ni potrebna nobena druga formalnost razen preveritve pristnosti odločbe. Ko so te formalnosti na zahtevo zadevne stranke izpolnjene, lahko ta preide na izvršbo v skladu z nacionalnim pravom tako, da zadevo predloži neposredno pristojnim organom. Izvršba se lahko odloži le z odločbo Sodišča Evropske unije. Vendar je nadzor nad zakonitostjo izvršilnih ukrepov v pristojnosti nacionalnih sodišč.
- 81 Poleg tega člen 79(2) Uredbe (EU, Euratom) št. 966/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2012 o finančnih pravilih, ki se uporabljajo za splošni proračun Unije in razveljavitvi Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 1605/2002 (UL 2012, L 298, str. 1, v nadaljevanju: Finančna uredba), določa, da lahko institucija s sklepom, ki je izvršljiv v smislu člena 299 PDEU, formalno ugotovi terjatev do oseb, ki niso države članice.

Potrditvena narava izpodbijanega sklepa

- 82 Komisija v bistvu trdi, da je izpodbijani sklep zgolj akt, s katerim so potrjene prejšnje odločitve, s katerimi so bile zavrnjene olajšave pri plačilu, za katere je tožeča stranka zaprosila.
- 83 Najprej je treba spomniti, da je ničnostno tožbo mogoče vložiti zoper vse določbe, ki jih sprejmejo institucije Unije in ki imajo pravne učinke, in sicer ne glede na njihovo naravo ali obliko (glej sodbo z dne 6. aprila 2000, Španija/Komisija, C-443/97, EU:C:2000:190, točka 27 in navedena sodna praksa), ter ki torej povzročijo spremembo pravnega položaja, kakršen je bil pred njihovim sprejetjem (glej v tem smislu sodbo z dne 29. junija 1995, Španija/Komisija, C-135/93, EU:C:1995:201, točka 21).
- 84 Akt, s katerim se omeji na potrditev prvotne odločitve, ne spreminja položaja zadevne osebe in torej ne pomeni odločbe, zoper katero se lahko vloži ničnostna tožba (glej v tem smislu sodbi z dne 25. maja 1993, Foyer culturel du Sart-Tilman/Komisija, C-199/91, EU:C:1993:205, točka 23; z dne 9. decembra 2004, Komisija/Greencore, C-123/03 P, EU:C:2004:783, točka 39, in sklep z dne 27. novembra 2015, Italija/Komisija, T-809/14, neobjavljen, EU:T:2015:970, točka 29). V skladu z ustaljeno sodno prakso tožba zoper akt, s katerim se zgolj potrdi neka druga pravnomočna odločba, ni dopustna. Šteje, da akt zgolj potrjuje prejšnjo odločbo, če v primerjavi z njo ne vsebuje nobenega novega elementa in ni bil sprejet po ponovni preučitvi položaja naslovnika te odločbe (sodbe z dne 7. februarja 2001, Inpesca/Komisija, T-186/98, EU:T:2001:42, točka 44; z dne 22. maja 2012, Sviluppò Globale/Komisija, T-6/10, neobjavljena, EU:T:2012:245, točka 22, in z dne 2. junija 2016, Moreda-Riviere Trefilerías in drugi/Komisija, od T-426/10 do T-429/10 in od T-438/12 do T-441/12, EU:T:2016:335, točka 545). Potrditvene narave akta tako ni mogoče presojati zgolj ob upoštevanju njegove vsebine glede na vsebino prejšnje odločbe, ki jo potrjuje. Presojati je namreč treba tudi naravo izpodbijanega akta glede na naravo predloga, na katerega se s tem aktom odgovarja (glej sodbo z dne 7. februarja 2001, Inpesca/Komisija, T-186/98, EU:T:2001:42, točka 45 in navedena sodna praksa).
- 85 S splošno sistematično in namenom sodne prakse o izključno potrditvenih aktih se zagotavlja spoštovanje rokov za vložitev pravnih sredstev in pravnomočnost (glej v tem smislu sodbi z dne 18. decembra 2007, Weißenfels/Parlament, C-135/06 P, EU:C:2007:812, točka 54 in navedena sodna praksa; z dne 19. februarja 2009, Gorostiaga Atxalandabaso/Parlament, C-308/07 P, EU:C:2009:103,

točka 58 in navedena sodna praksa) ter zato varstvo načela pravne varnosti (glej v tem smislu sodbi z dne 18. januarja 2007, PKK in KNK/Svet, C-229/05 P, EU:C:2007:32, točka 101; z dne 18. oktobra 2007, Komisija/Parlament in Svet, C-299/05, EU:C:2007:608, točka 29, in sklep z dne 29. junija 2009, Cofra/Komisija, C-295/08 P, neobjavljen, EU:C:2009:407, točki 53 in 54). Tako je bilo razsojeno, da je cilj sodne prakse – v skladu s katero je ničnostna tožba zoper odločbo, ki zgolj potrjuje prejšnjo, ki ni bila izpodbijana v roku, nedopustna – preprečiti, da bi lahko tožeča stranka posredno izpodbijala zakonitost odločbe, ki je ni pravočasno izpodbijala in ki je torej postala pravnomočna (sodba z dne 4. marca 2015, Združeno kraljestvo/ECB, T-496/11, EU:T:2015:133, točka 59).

- 86 Spomniti je treba tudi, da pristojnost za razlago in uporabo določb Pogodbe, ki je podeljena sodišču Unije pri ničnostni tožbi, vloženi na podlagi člena 263 PDEU, ne velja v primerih, v katerih pravni položaj tožeče stranke spada v okvir pogodbenih razmerij, katerega pravno ureditev ureja nacionalno pravo, ki sta ga izbrali pogodbeni stranki (sodba z dne 9. septembra 2015, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisija, C-506/13 P, EU:C:2015:562, točka 18).
- 87 Če se namreč sodišče Unije izreče za pristojno za odločanje o ničnosti aktov, ki spadajo v popolnoma pogodbeni okvir, bi tvegalo ne samo, da člen 272 PDEU, ki omogoča vzpostavitev sodne pristojnosti Unije na podlagi arbitražne klavzule, izgubi smisel, ampak tudi da v primerih, v katerih pogodba ne vsebuje arbitražne klavzule, preseže svoje sodne pristojnosti, ki jih določa člen 274 PDEU, ki nacionalnim sodiščem podeljuje splošno pristojnost za odločanje v sporih, v katerih je Unija stranka (glej sodbo z dne 9. septembra 2015, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisija, C-506/13 P, EU:C:2015:562, točka 19 in navedena sodna praksa).
- 88 Iz tega sledi, da če je pogodba sklenjena med tožečo stranko in eno od institucij, lahko sodišči Unije o tožbi na podlagi člena 263 PDEU odločata samo, če izpodbijani akt ustvarja zavezujoče pravne učinke, ki presegajo tiste iz pogodbenih razmerij, ki vežejo pogodbeni stranki, in ki pomenijo izvajanje prerogativ javne oblasti, ki so instituciji podeljene kot upravnemu organu (sodba z dne 9. septembra 2015, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisija, C-506/13 P, EU:C:2015:562, točka 20).
- 89 Tako je bilo razsojeno, da ničnostna tožba ni dopustna, če je vložena zoper opomin oziroma zahtevo za plačilo, ki spada v okvir sporazuma, sklenjenega med Komisijo in tožečo stranko, in katerega oziroma katere predmet je izterjava terjatve, ki ima podlago v določbah navedenega sporazuma (glej v tem smislu sklep z dne 6. januarja 2015, S'art in drugi/Komisija, T-93/14, neobjavljen, EU:T:2015:11, točke od 31 do 33).
- 90 Vendar je odločba, ki je izvršilni naslov v smislu člena 299 PDEU, izpodbojni akt v smislu člena 263 PDEU, če je ta odločba, ob neobstoju nasprotne določbe v Pogodbi DEU, med tistimi iz člena 288 PDEU. Utemeljenosti take odločbe, ki je izvršilni naslov, torej ni mogoče izpodbijati drugje kot pred sodiščem, ki odloča o razglasitvi ničnosti na podlagi člena 263 PDEU (sklep z dne 13. septembra 2011, CEVA/Komisija, T-224/09, neobjavljen, EU:T:2011:462, točka 59, in sodba z dne 27. septembra 2012, Applied Microengineering/Komisija, T-387/09, EU:T:2012:501, točka 38).
- 91 Splošno sodišče je tudi menilo, da to velja zlasti takrat, kadar je bila odločba, ki je izvršilni naslov, sprejeta za izterjavo terjatve, ki je nastala na podlagi pogodbe, sklenjene z institucijo. Čeprav bi bila namreč s tako pogodbo izrecno dovoljena izdaja takih odločb, pravna narava ne bi ostala določena s pogodbo ali nacionalnim pravom, ki se zanjo uporablja, ampak s členom 299 PDEU. Ta člen ne določa nobenega pravnega sistema odstopanj za odločbe, ki so izvršilni naslov in so sprejete zaradi izterjave pogodbenih terjatev (glej v tem smislu sodbo z dne 27. septembra 2012, Applied Microengineering/Komisija, T-387/09, EU:T:2012:501, točka 39). Ker pravni učinki odločbe, ki je izvršilni naslov, izhajajo iz izvajanja prerogativ javne oblasti, je sprejetje take odločbe izraz tega, da Komisija izvaja svoje prerogative javne oblasti. Poudariti je treba tudi, da akt, ki je izvršilni naslov

v smislu člena 299, prvi odstavek, PDEU in ki ga sprejme Komisija, dokončno določa njeno voljo za izterjavo svojih terjatev (glej v tem smislu sklep z dne 8. maja 2013, Talanton/Komisija, T-165/13 R, neobjavljen, EU:T:2013:235, točka 18).

- 92 Da bi se lahko izpodbijani sklep štel za izključno potrditveno odločbo, je v obravnavanem primeru zlasti potrebno, da je mogoče prejšnje akte, ki jih je sprejela Komisija, šteti za odločbe, zoper katere je mogoče vložiti ničnostno tožbo (glej točki 84 in 85 zgoraj). Da bi se lahko akti, sprejeti pred izpodbijanim sklepom, šteli za odločbe, zoper katere je mogoče vložiti ničnostno tožbo, je pomembno tudi, da ti ustvarjajo zavezujoče pravne učinke, ki presegajo tiste iz pogodbenih razmerij, ki vežejo pogodbeni stranki, in ki pomenijo izvajanje prerogativ javne oblasti, ki so instituciji podeljene kot upravnemu organu (glej točko 88 zgoraj).
- 93 Akti, ki so bili sprejeti pred izpodbijanim sklepom, so bili glede projekta PlayMancer to, da je Komisija v dopisu z dne 31. julija 2013 zavrnila sedemletno obročno odplačevanje dolga tožeče stranke in po predlogu tožeče stranke z dne 2. junija 2014 z molkom zavrnila podaljšanje roka za plačilo dolga tožeče stranke, glede projekta Mobiserv zavrnitev Komisije z dne 6. marca 2013, da bi se tožeči stranki odobrilo podaljšanje roka za plačilo njenega dolga, ter glede projekta PowerUp zavrnitev Komisije z dne 19. avgusta 2014, da bi se tožeči stranki odobrilo dodaten rok za plačilo njenega dolga.
- 94 Te zavrnitve Komisije, da bi olajšala plačilo tožeče stranke, pa ne ustvarjajo zavezujočih pravnih učinkov, ki presegajo tiste iz pogodbenih razmerij, ki vežejo Komisijo in tožečo stranko v okviru projektov PlayMancer, Mobiserv in PowerUp. Poleg tega te zavrnitve ne pomenijo izvajanja prerogativ javne oblasti, ki so Komisiji podeljene kot upravnemu organu. Nazadnje, ne gre za vprašanje obidenja roka za vložitev ničnostne tožbe, ker spadajo zadevne zavrnitve na področje pogodbenih razmerij med Komisijo in tožečo stranko in ker za pogodbene pravice in obveznosti, ki se izpodbijajo na podlagi člena 272 PDEU pri sodišču Unije, ne veljajo enaki roki za vložitev tožbe.
- 95 Zato Komisija neupravičeno trdi, da tožba tožeče stranke ni dopustna, ker naj bi bil izpodbijani sklep izključno potrditvena odločba glede na prejšnje zavrnitve Komisije, da bi tožeči stranki olajšala plačilo.

[...]

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Systema Teknolotzis AE – Efarmogon Ilektronikis kai Pliroforikis se naloži plačilo stroškov.

Frimodt

Kreuschitz

Póltorak

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 4. julija 2017.

Podpisi